

Tři potulní muzikanti vraceli se domů z hraní
a vzali to zkratkou přes les, všichni patřičně nadraní.
A že na krok neviděli pro tmou jako v ranci,
tak si aspoň zpívali a řvali jako kanci.
Vpředu táhli starou basu, taky kytaru a buben,
byla krásná vlahá noc, začínal máj a končil duben.
Bez baterky, petrolejky, louče, kahanu či svíce
zastavili se, že počkaj tady na východ měsíce.
Však půl měsíc po úplňku Měsíc těžko vyleze,
kořala už dávno došla, trpělivost má meze.
Když tu náhle něco v dáli zasvítilo za stromy,
kde se tu vzal všichni na něj koukaj jako pitomí.

Plamen září, žhne a svítí.
Je to prapodivná věc.
V barvě rudý jak prst E.T.,
šklebí se tu ohnivec.
„Dopadnete dost potupně,
tady končí legrace!
Spáleniny - všechny stupně,
nebo rovnou kremace!“

Jenže tihle muzikanti posilněni kořalou
vzpomněli si na metodu tradiční a prastarou.
Zlý ohnivý malý mužík stál nevhodně do kopce
tak ho z krajů obklíčili, rozepli si poklopce.

Plamen zhasnul a nesvítí.
Což je dost logická věc.
V dýmu jak když přistál E.T.
doutnal tu ohnivec.
Od těch dob tam v lesích bloudí,
mokrát viděli ho už,
jako po lidech oheň loudí,
zmočený ohnivý muž.